

בית המשפט המחוזי מרכז-לוד

ע"א 70632-12-24 פלוני נ' פלונית

תיק חיצוני: קיים תיק עזר לשופט

לפני כבוד השופטת עירית כהן – אב"ד
כבוד השופטת, סגנית הנשיאה חנה קיציס,
כבוד השופט רמי חיימוביץ

המערער

פלוני

ע"י ב"כ עוה"ד יאיר אוחיון

נגד

המשיבה

פלונית

ע"י ב"כ עוה"ד אסף דרעי

פסק דין

גרסה לפרסום

ערעור על פסק דינו של בית משפט השלום בראשון לציון (כב' השופט מ' פירר) בת"א 34899-03-22 מיום 11.11.2024. בפסק הדין חויב המערער לשלם למשיבה פיצוי בסכום של 80,000 ₪ בגין מספר פרסומים שנמצא כי הם בגדר הטרדה מינית.

הצדדים וטענותיהם

1. המשיבה, פעילה חברתית ואקטיביסטית ברשתות חברתיות, אשר משתפת את עוקביה בנושאים הקשורים לדימוי גוף, משקל ומידת חזה. המערער גם הוא פעיל ברשתות החברתיות ומציג עצמו כמאמן כושר אישי הנלחם בתופעת ההשמנה.
2. המשיבה הגישה תביעה מכוח [חוק למניעת הטרדה מינית](#), תשנ"ח-1998 (להלן-החוק). בכתב התביעה טענה כי המערער פרסם ברשתות החברתיות עשרות פרסומים בעלי אופי מיני המתייחסים אליה ולגופה. בנוסף טענה כי המערער פנה אליה פניות אישיות מטרידות. לטענת המשיבה כתוצאה מפרסומים אלו, היא חוותה התקפי חרדה ואף אושפזה בשל הפרעת אכילה.
3. המערער הכחיש כי הטריד את המשיבה הטרדה מינית כהגדרתה בחוק. המערער הכחיש חלק גדול מן הפרסומים שאליהם הפנתה המשיבה וטען כי אין ראיה שהוא זה שפרסם אותם. לגבי פרסומים אחרים, בהם הוא מופיע, טען כי הם מתייחסים לתופעת ההשמנה, ומהווים ביקורת לגיטימית על פרסומי המשיבה שלהבנתו מעודדים השמנה, ואין להם אופי מיני.

תמצית פסק הדין

4. המשיבה צרפה לתביעתה ולתצהירה עשרות פניות ופרסומים שבהם המערער פנה אליה או פרסם בעניינה, החל מחודש מרץ 2021 ועד להגשת התביעה, ואף לאחר מכן. בית משפט קמא לא מנה את מלוא הפרסומים, אלא הביא דוגמאות בולטות. לצורך כך הוא גם התעלם מהפרסומים שהוכחו על ידי המערער (פסקה 20). לאחר שסקר את תוכן הפרסומים, ואת הוראות החוק, מצא כי **"מתוך הפרסומים ניכר מיד שאין מדובר בדיון אקדמי הנוגע לתופעת ההשמנה, כי אם בפניות והתייחסויות חוזרות ונשנות הנוגעות לגופה של התובעת כאשה ולאיברי גופה האינטימיים, תוך התייחסות למינה, למיניותה ולשאלת היותה אישה מושכת או לא"** (פסקה 37); וכי **"כמות הפרסומים, היקפם הבלתי סביר ותוכנם הבוטה, אינם מותירים ספק בכך, שאין מדובר בפרסום שנעשה בתום לב תוך השמעת ביקורת לגיטימית או דאגה כנה לתופעת ההשמנה הפושה בחברה, כי אם באובססיה בלתי מובנת מצד הנתבע כלפי התובעת הממוקדת באופן ספציפי בגופה כאשה, במשקלה, בגזרתה ובמידת החזה שלה"** (פסקה 38). בנסיבות אלו, נוכח תוכן הפרסומים והוראות החוק, נקבע כי מכלול הפרסומים מהווה הטרדה מינית אסורה, המצדיקה פסיקת פיצוי ללא הוכחת נזק.

5. בקביעת גובה הפיצוי התחשב בית משפט במספר גורמים, בכלל זה שוקללו משך הזמן הארוך של ההטרדה (מעל שנה); מגוון הפלטפורמות שבהן בוצעו הפרסומים; מספר האנשים שנחשפו לפרסומים; מגוון האמצעים שבהם בוצעה ההטרדה (שיחות טלפון, הודעות, הקלטות, סרטונים, תמונות ערוכות ועוד); הסבל הרב שנגרם למשיבה; וכן נוכחותה הדומיננטית של המשיבה ברשתות החברתיות ובחירתה לשתף פרטים אישיים הקשורים בה ובגופה. בסופו של יום פסק בית המשפט פיצוי בסכום 80,000 ש"ח בתוספת 10,000 ש"ח הוצאות משפט ושכר טרחת עורך דין. כמו כן, הוציא בית המשפט צו מניעה קבוע האוסר על המערער לפרסם כל פרסום המתייחס למשיבה, לגופה או למיניותה, לרבות פרסום הכולל את תמונתה, שמה או כל פרט מזהה אחר. עוד נאסר על המערער לפנות למשיבה בכל דרך.

הערעור

6. המערער והמשיבה ערערו על פסק הדין – המערער על עצם חיובו בתשלום, והמשיבה על גובה הפיצוי ועל כך שבית המשפט התעלם מחלק מן הפרסומים. בדיון שהתקיים בפנינו הצענו לשני הצדדים שלא לעמוד על הערעורים. המשיבה קיבלה את המלצתנו ומחקה את ערעורה. המערער עמד על ערעורו.

7. המערער טוען כי פסק הדין של בית משפט קמא שגוי וכי מעשיו והפרסומים אינם מהווים הטרדה מינית. הוא טוען כי המשיבה בוחרת לפרסם פרסומים העוסקים בה ובגופה ברשתות חברתיות וכי התייחסויותיו אליה הן ביקורת לגיטימית על השמנת יתר וסכנותיה הבריאותיות, ואין להן אופי מיני. המערער מאשר כי פנה למשיבה במישרין בשני מקרים, וכי היא ביקשה שיחדל לפנות אליה, אך טוען שמדובר בחיזור לגיטימי ולא

בהטרדה מינית, ושאין מדובר בפניות חוזרות ונשנות אלא בפניות שנעשו בפער זמנים. עוד הוא טוען כי בית המשפט שגה כשקבע כי דברים שפרסם ברשתות החברתיות בעניינה של המשיבה מהווים הטרדה מינית לפי [סעיף 3\(א5\)](#) בחוק, שעניינו **"פרסום תצלום, סרט או הקלטה של אדם, המתמקד במיניותו, בנסיבות שבהן הפרסום עלול להשפיל את האדם או לבזותו, ולא ניתנה הסכמתו לפרסום"** שכן סעיף זה עוסק בפרסום "פורנו נקמה" ולא בפרסומים אחרים, וממילא מדובר בפרסום שעשתה קודם לכן המשיבה כך שלא ניתן לטעון שהוא לא היה בהסכמתה. בנוסף לטענתו אין לזקוף לחובתו פרסומים שנעשו לפני שהמשיבה הראתה לו כי היא אינה מעוניינת בהתייחסויות האמורות.

8. המשיבה תומכת בכל נימוקי בית משפט קמא וטוענת שהיה מקום להתייחס גם לפרסומים האחרים שבית משפט קמא לא דן בהם.

דיון

9. קראנו ושמענו את טענות המערער שנטענו באריכות, ומצאנו לדחות את הערעור.
10. כמו בית משפט קמא גם אנו סבורים שרוב הפרסומים אינם עוסקים בביקורת לגיטימית על סוגיית ההשמנה או על פרסומי המשיבה, אלא שהמערער פיתח כלפי המשיבה **"מעין אובססיה תוך שהוא גולש עד מהרה מביקורת עניינית להטרדה מינית חמורה"**. לא נחזור על תוכנם הפוגעני של הפרסומים שפורטו בפסק הדין נושא הערעור, ורק נאמר כי הפרסומים מתייחסים, בין השאר, לחזה של המשיבה, ל"פינוק" שבכוותו לקבל ממנה, לכך שהוא "אוהב" את המשיבה, ואף לכך שהמשיבה לא הייתה אומרת לו "תעשה אותי ככה" כאשר הוא מפנה לפרסום אחר בוטה העוסק ביחסי אישות (סעיף 27 לפסק הדין). ברי כי אין מדובר בסוגיות של בריאות ודימוי גוף, אלא בהתייחסות חוזרת המתמקדת במיניותה של המשיבה, אף שהיה ברור למערער כי המשיבה אינה מעוניינת בכך. ומשפרסם זאת המערער בהודעות וסרטונים המיועדים לקבוצה גדולה של עוקביו הדברים מהווים הטרדה מינית כהגדרתה [בסעיף 3\(א5\)](#) לחוק, ואנו דוחים את הטענה כי הסעיף לא חל בעניינו. גם פניה עקיפה באמצעות פרסום לציבור ברשתות החברתיות עשויה להיות בגדר "התייחסות המופנית לאדם" (ור' [ת"א \(ת"א\) 34583-08-21 מנשה נ' רדיו הצפון החזקות בע"מ](#) (22.07.2024)), ובפרט כאשר מדובר בפרסום סידרתי בפלטפורמות שונות. גם העובדה שבחלק מהפרסומים השתמש המערער בפרסומי המשיבה אינה מסייעת לו שכן הוא הוסיף דברים לפרסומים אלו באופן שהמכלול הוא משפיל ומבזה.

11. אשר לפניו של המערער למשיבה (פרסומים 6 ו-13) – ביום 31.1.2022 פרסם המערער ברשת הטיק-טוק סרטון שבו מוצגות תמונות של המשיבה וירין שרף (שאותה עת היה חשוד באונס קטינה ולימים הורשע באונס ונגזר עליו מאסר ממושך) תחת הכותרת "ירין שרף מטריד את [שם המשיבה]. מהכלא" על רקע זה נשמעת בפרסום שיחת טלפון בין המערער למשיבה שבה הוא מתחזה לירין שרף. במהלך השיחה, אמר המערער למשיבה

שהוא אוהב אותה וביקש להזמינה ל"דייט רומנטי". המשיבה זיהתה שמדובר במערער והבהירה לו כי היא מבקשת שיפסיק להטריד אותה, ואף אמרה כי תחסום את מספר הטלפון, והמערער השיב כי "יש כאן צוות אדיר של מטרידנים שעובדים 24/7 בהטרדות". אף שדברי המשיבה ורצונה להימנע מקשר עמו היו ברורים, המערער פנה אליה פעם נוספת (פרסום 13), בשיחה שתוכנה מהווה הטרדה מינית ברורה, שכן הוא מתייחס לאברי גופה ול"אהבתו" אליה, כששוב הוא מפרסם את השיחה ברשתות החברתיות.

12. מדובר בהטרדה מינית, ובפניה למשיבה אף שהיא הבהירה לו באופן ברור כי אינה מעוניינת בקשר, ואנו דוחים מכל וכל את טענת המערער בדיון לפנינו כי פניה חוזרת בפער של מספר שבועות אינה מקיימת את יסוד החזרתיות שבחוק.

13. יתרה מכך, אנו דוחים את ניסיונו של המערער לבחון כל פרסום באופן נפרד ומנותק, ומבהירים כי במקרים מסוג זה יש לבחון לא רק את הפרסום הבודד (שחלקם מהווים באופן ברור הטרדה מינית) אלא גם את מסכת הפרסומים ואת התמונה כולה, ובמקרה הנוכחי נוצרת תמונה קשה של רדיפה תוך התייחסות מינית פוגענית ומטרידה כלפי המשיבה, אף שהבהירה לו כי היא מבקשת שיחדל לפנות אליה או לפרסם עליה פרסומים.

14. [בע"פ 5612/92 נ"י נ' אופיר באר, פ"ד מח\(1\) 302 \(1993\)](#) התייחס כב' השופט מישאל חשין לפזמון "כשאת אומרת לא למה את מתכוונת" והבהיר – **"ועל כך נאמר אנו, בלשון צלולה ובלא פקפוק וגמגום: כשאישה אומרת 'לא' היא מתכוונת ל'לא' כמשמעותו בחיי יום-יום וכהוראתו במילון. כך אישה, כך גבר, כך ילד, כך ילדה, כך זקן, כך זקנה, כך כל אדם. 'לא' הוא לעולם 'לא', ואין 'לא' שהוא 'כן' והוסיף והבהיר על טענה המאשימה את הקורבן כי "מתירנות אינה הפקרות, חופש אין פירושו כל דאליים גבר, וזאת נדע כולנו". וכך גם בעיינו, הלא הוא לא. ומאחר שהזמנים והפזמונים השתנו נפנה לשיר אחר, מודרני יותר, הפעם בביצועה של אישה, שאולי יבהיר את הדברים – "לא לפנות אלי; לא לדבר איתי; אל תבוא אלי; אל תתקשר אלי" ("לא לפנות אלי" בביצוע נסרין קדרי). כך אמרה המשיבה למערער, אך הוא לא חדל.**

15. אשר לגובה הפיצוי שנפסק – בשים לב למסכת הפרסומים אין מדובר בסכום גבוה. לא נעלמה מעינינו טענת המערער שבפרסומים 1 ו-4 אין התייחסות למיניותה של המשיבה אלא למשקלה; או כי המשיבה עצמה יוזמת פרסומים על אודות גופה. אלו שוקללו בסכום שנפסק, ולא מצאנו להתערב בכך. נדגיש כי לא מצאנו להידרש לטענות המערער בעניין פרסומים אלו שכן גם אם היינו מקבלים את טענותיו – סכום הפיצוי שנפסק משקף את סכום הפיצוי ההולם שיש לפסוק בגין הפרסומים האחרים.

סוף דבר

16. אנו דוחים את הערעור.

17. המערער יישא בהוצאות המשיבה בסכום של 20,000 ₪.
18. הערובה שהפקיד המערער תועבר למשיבה.
19. הערובה שהפקידה המערערת תוחזר לה.
20. ניתן לפרסם את פסק הדין ללא פרטים מזהים של הצדדים.

ניתן והודע היום כ"א אלול תשפ"ה, 14/09/2025 בהיעדר הנוכחים.

רמי חיימוביץ, שופט

חנה קיציס, שופטת, סגנית
הנשיאה

עירית כהן, שופטת

עירית כהן 54678313-/
נוסח מסמך זה כפוף לשינויי ניסוח ועריכה